

Európa-bajnok a Vakkantó istállóból

Budakeszi újabb, szenzációs sportsikert ért el: Ginny a dobogó legfelső fokára hághatott (amúgy jelképesen) a belgiumi Bruggeben rendezett Európa Bajnokságon.

Ginny amúgy szerény személyiség, az önteltség legkisebb jelét sem mutatja, amikor szemrevételezem, miközben önfeledten hancúrozik a Széchenyi utca elején álló, biztosítóiroda és panzió céljaira egyaránt szolgáló helyiségben társaival. Első ránézésre az a típus, aki négy lábbal áll a földön. Nem csoda hát, hogy gyorsaságával tűnt ki versenytársai közül, igaz, nem a négy lába miatt, ez az ő sportágában megengedett, sőt természetes, mint ahogyan az is, hogy a labdát, ami a verseny nélkülözhetetlen kelléke, szájban vigye a rajt-cél vonalra. Szükség is van minden testrész bevetésére, ugyanis mindeközben különböző akadályokat is le kell küzdeni. Hogy ne csigázzam tovább a nyájas türelmét, hősünk eb, a verseny, amiben kitént, pedig a kutyasport egyik ága, a flyball.

Ginnyvel edzőjénél találkozom, kiderül, ismerjük már egymást, csak én nem tudtam eddig kiválóságáról.

Ginny a gazdájával

Szerettem volna meginterjúvolni, de be kellett „érnem” nevelőjével, *Szigeti Évával*, a Budakeszi Vakkantó Sport Egyesület és a budakeszi kutyaiskola alapító-vezetőjével, aki vállalta, kedvence helyett is válaszol kérdéseimre.

– Bemutatásul talán annyit, hogy Ginny egy border-kelpee keverék szuka, aki sikereit nem egyedül, hanem három másik társával együtt, csapatban szerezte – igazít ki Éva. Ginny, mintha csak tudná, hogy róla van szó, odakucorodik a lábamra, és orra bökögetésével adja érésemre, hogy vakargassam. Úgy gondolom, ez a legkevesebb, amit egy bajnokért megtehetek. – A flyball EB-t idén Belgiumban rendezték május 26-28. között. Növendékem, említsük meg föltétlenül, a II. divízióban a Beast Flyball Team csapat tagjaként nyert.

– A flyball és a kutyasport általában mennyire az állatok, és mennyiben a gazdik versenye?

– A mi spotágunk ember és állat kom-

munikációjáról, együttműködéséről szól, úgy gondolom, hogy a siker, a teljesítmény közös munka eredménye, valószínűleg még inkább, mint az embersportoknál.

– A versenyzők maguk vajon mennyire élvezik a viadalt?

– Mind az edzéseket, mind a versenyeket rendkívül élvezik, hiszen a kutya olyan állat, amelyik nagyon igényli, hogy foglalkozzanak vele, hogy feladatokat kapjon, és nagyon meg akar felelni a falkavezérnek, vagyis a gazdájának. Persze vannak különbségek mind test-, mind lelkialkatban, nyilván azok az állatok képesek a legjobb teljesítményre, amelyek anatómiailag és intellektuálisan, ha szabad így fogalmaznom, valamint lelkileg a legjobbak. Mindehhez ugyanolyan fontos, hogy jó kiképzője legyen, akivel lelkileg is összhangban van.

– Ezek szerint a kutyák között is vannak jellembeli különbségek?

– Természetesen. Bár amit az imént mondtam, az egész fajra jellemző, vannak köztük lustábbak, kevésbé versenyszelleműek, félénkebbek is. Mielőtt a további kérdéseire válaszolnék, engedje meg, hogy még dicsekedjem kicsit az eredményeinkkel. Ugyan Ginny az aranyérmesünk, de ahogy megfelekezzünk Easyről és Speedről, előbbi egy border szuka, utóbbi egy uszkar kan: ők a IX. divízió gyorsasági versenyén csapatban ugyancsak szép eredményt értek el: ezüstöt hoztak a magyar csapat és iskolánk nagyobb dicsőségére.

– Gratulálok hát Easyhez és Speedhez, s ugyan hadd kérdezzem meg, hogy-hogy angol névvel illetik ebeiket mondjuk, Bodri vagy Tisza helyett?

– Ez egy divat, ami abból eredhet, hogy maga a kutyasport is az angolszász világból indult, hallhatja, a versenyszámokra is angol terminológiát használnak, de, gondolom, az is belejátszhat, hogy a nemzetközi versenyeken az angol neveket könnyebben ki tudják ejteni.

– Mióta foglalkozik kutyákkal?

– Tízéves voltam, amikor bátyámmal először kaptunk saját kutyát, egy németjuhászt. Farkasrétre jártunk föl vele a kutyaiskolába, sokszor gyalogosan, mert nem volt pénzünk villamosra.

A vonzalmam az állatokhoz tehát már gyerekkorban kialakult. Kutyasporttal viszont akkor kezdtem el foglalkozni, amikor a lányom mutatott érdeklődést. Szintén tízéves kora körül, gondoltam, inkább ezzel foglalkozzanak a gyerekek, mint csavarogjanak. Együtt vittük az állatainkat tréningre, s hosszú évek alatt jutottunk el oda, hogy ma már nemcsak versenyekre járunk, de kutyaiskolánkban más, „idegen” állatokat is képzünk.

– És hát a kutyapanzió...

– Igen, ez inkább afféle járulékos tevékenység, mindig is volt kutyánk, rendszerint több is egyszerre, nem okozott tehát problémát. Bánni kell tudni velük. Persze vannak nevetlen vagy rosszul nevelt ebek is, őket, amíg nálunk vannak, igyekszünk kicsit rendbe tenni.

– Kikkel nehezebb, ezt mint kutyapanzióztól és kutyaiskola-vezetőtől kérdem, az állatokkal vagy gazdájukkal?

– Úgy szoktuk mondani, mutasd a kutyád, megmondom, ki vagy. Szinte első ránézésre látszik, ha valakinek a kutya csak státusszimbólumnak kell; van, aki jobban tenné, ha beérné egy plüssmacskóval egy érző élőlény helyett. Az állat mindenesetre egyszerűbb „szerkezet”.

– Igazolják-e tapasztalatai, hogy az állat és gazdája hosszabb együttlét után hasonlít egymásra?

– Nyilvánvaló, hogy már az állat kiválasztása sem a véletlenen múlik csak, fontos bizonyos affinitás állat és gazdája között, nyilván lehet némi alapja ennek a megfigyelésnek, de semmiképp sem általánosítanék.

Márna Apó

Győz-tes-csa-pat!

A flyball egy kutyás csapatjáték, amit két, négy kutyából álló csapat játszik időre egymás ellen, két párhuzamosan kialakított 15-16 méter hosszú akadálypályán. A kutyáknak egymás után kell leküzdeni a 4 ugróakadályt, megszerezni a labdát, majd visszavinni az akadályokon keresztül a kiindulópontba. A következő kutya akkor indulhat, amikor az előző átlépte a start/cél vonalat. (Wikipedia)